

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

6 april 2004

ONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met het akkoord tussen de regering van het koninkrijk België, de Vlaamse regering, de regering van de Franse Gemeenschap en de regering van het Waalse Gewest, enerzijds, en de regering van de Franse republiek, anderzijds, inzake de grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen en lokale openbare lichamen, ondertekend in Brussel op 16 september 2002

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Freddy Sarens**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Luc Van den Brande

Vaste leden :

de heren Freddy Sarens, Walter Vandenbossche, Luc Van den Brande, Eric Van Rompuy ;

de heren Louis Bril, Peter Gysbrechts, André Moreau, Stefaan Platteau ;

de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete ;

de heren Peter De Ridder, Patrick Hostekint ;

de heer Frans Ramon ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh.

Plaatsvervangers :

mevrouw Brigitte Grouwels, de heer Erik Matthijs, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Jef Van Looy ;

de heren Julien Demeulenaere, Didier Ramoudt, Marc van den Abeelen, Paul Wille ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Pieter Huybrechts, Johan Van Brusselen ;

de heren Marcel Logist, Jacques Timmermans ;

de heer Eloi Glorieux ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

2116 (2003-2004)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUD

Blz.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER PAUL VAN GREMBERGEN, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, CULTUUR, JEUGD EN AMBTENARENZAKEN	4
II. ALGEMENE BESPREKING	4
II.1. Vragen en opmerkingen van de leden	4
A. Tussenkoms van de heer Luk Van Nieuwenhuysen	4
B. Tussenkoms van de heer Frans Ramon	5
C. Tussenkoms van de heer Stefaan Platteau	5
D. Tussenkoms van de heer Luc Van den Brande	6
II.2. Replik van Vlaams minister Paul Van Grembergen	8
III. STEMMINGEN	8
III.1. Artikelsgewijze stemming	8
III.2. Stemming over het geheel	9

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op dinsdag 30 april 2004 het ontwerp van instemmingsdecreet met het akkoord tussen de regering van het koninkrijk België, de Vlaamse regering, de regering van de Franse Gemeenschap en de regering van het Waalse Gewest, enerzijds, en de regering van de Franse Republiek, anderzijds, inzake de grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen en lokale openbare lichamen (ondertekend in Brussel op 16 september 2002), na bespreking, bij unanimité goedgekeurd.

I. INLEIDENDE UITEENZETTING DOOR DE HEER PAUL VAN GREMBERGEN, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, CULTUUR, JEUGD EN AMBTENARENZAKEN

Bij de aanvang van zijn uiteenzetting stelt minister Van Grembergen dat het voorliggende akkoord ten algemenen titel tot doel heeft het juridisch kader vast te leggen met betrekking tot de grensoverschrijdende samenwerking tussen de plaatselijke besturen en openbare lichamen van de verdragsluitende partijen. Als voorbeeld hiervoor gelden een aantal gelijkaardige akkoorden met buurlanden, die zowel door Frankrijk als door België werden afgesloten.

Bij wege van voorbeeld van een dergelijk akkoord haalt de minister het Benelux-akkoord tussen België, Nederland en Luxemburg aan. Hij wijst er daarbij op dat al deze verdragen zich inschrijven in de Europese kaderovereenkomst inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten van de Raad van Europa.

De minister verduidelijkt verder dat de vraag naar een dergelijk akkoord bijzonder actueel is in verschillende delen van het Frans-Belgische grensgebied, en dan meer in het bijzonder in de streek Rijnland-Kortrijk-Moeskroen-Doornik, waar meerdere projecten van lokale samenwerking een juridisch kader behoeven dat door de betrokken partijen wederzijds wordt erkend. De grensoverschrijdende samenwerking tussen Vlaanderen en Noord-Frankrijk is nu immers al zeer intens, bestrijkt een veelheid van beleidsdomeinen en speelt zich af op diverse bestuurlijke niveaus. Maar hieruit bleek meteen ook dat de werking van vele samenwerkingsverbanden soms behoorlijk wordt bemoeilijkt door het ontbreken van een juridisch kader.

Op grond van het voorliggende akkoord worden de plaatselijke besturen voortaan dan ook in staat gesteld voorzieningen of openbare diensten van gemeenschappelijk lokaal belang samen tot stand te brengen en te beheren. Daartoe kunnen ze samenwerkingsverbanden oprichten, die al dan niet over rechtspersoonlijkheid beschikken.

De minister preciseert daarbij dat de betrokken plaatselijke besturen bij dergelijke grensoverschrijdende samenwerking natuurlijk wel het intern recht en de internationale verbintenissen van de partijen in acht moeten nemen.

Naar intern Belgisch recht gaat het hier onmiskenbaar om een akkoord met een gemengd karakter. Dienovereenkomstig heeft de Vlaamse minister-president het akkoord op 16 september 2002 mee ondertekend te Brussel. De Vlaamse regering keurde op 25 april 2003 het voorontwerp van decreet houdende instemming met akkoord goed. En na advies van de Raad van State, keurde de Vlaamse regering op 23 januari 2004 het ontwerpdecreet houdende instemming met het akkoord goed in tweede lezing.

Afsluitend verzoekt de minister de commissieleden dan ook om het hen voorgelegde ontwerp van instemmingsdecreet te willen goedkeuren.

II. ALGEMENE BESPREKING

II.1. Vragen en opmerkingen van de leden

A. Tussenkoms van de heer Luk Van Nieuwenhuysen

De heer Luk Van Nieuwenhuysen ziet de totstandkoming van het voorliggende akkoord als een bijzonder positief gegeven. Op grond hiervan kunnen de Franse en Vlaamse provinciale en lokale entiteiten en besturen nu eindelijk binnen een – de nodige zekerheden biedend – juridisch kader samenwerken. Het nut van een dergelijke grensoverschrijdende samenwerking behoeft volgens de heer Van Nieuwenhuysen geen verder betoog. De economische en culturele verwevenheid tussen de beide regio's is immers onmiskenbaar. Het is dan ook positief dat deze verder in de hand kan worden gewerkt via het kader en het juridische instrumentarium dat wordt aangereikt bij wege van dit akkoord.

Wat de heer Luk Van Nieuwenhuysen verder steeds bijzonder heeft aangetrokken in de regio Frans-Vlaanderen, is het levendige bewustzijn van

de eigen identiteit en cultuur dat daar aanwezig is, evenals de symboliek die vaak wordt gehanteerd om dat identitaire bewustzijn tot uiting te brengen. Iets waar het hier in Vlaanderen volgens de heer Van Nieuwenhuysen soms wel eens wat aan schort. Het doet hem in elk geval genoeg te mogen constateren dat men zich daar “over de schreve” nog steeds terdege bewust is van de eigenstandige Vlaamse identiteit.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen drukt verder de hoop uit dat via dit akkoord de samenwerking op bepaalde vlakken, onder meer inzake onderwijs, in de hand gewerkt kan worden. Hij denkt daarbij meer in het bijzonder aan het onderwijs van het Nederlands in Frankrijk, meer bepaald in Frans-Vlaanderen. Voor zover hij weet, is het Nederlands vreemd genoeg immers niet opgenomen in de lijst van regionale of minderheidstalen in Frankrijk. Initiatieven om lessen Nederlands te geven gaan daarom veelal uit van lokale entiteiten, en meer bepaald van bepaalde gemeenten. Hij hoopt derhalve dat dit akkoord een en ander zal helpen stimuleren.

Afsluitend wijst de heer Van Nieuwenhuysen er nog op dat Vlaanderen reeds in het jaar 2000 met Frankrijk een akkoord afsloot, met betrekking tot cultuur, taal, onderwijs en wetenschappen. Het blijkt echter drie jaar geduurd te hebben vooraleer dit akkoord in het Franse staatsblad is verschenen. Hoewel dit, prima facie, een louter interne Franse aangelegenheid lijkt te zijn, meent de heer Van Nieuwenhuysen dat het bijzonder jammer zou zijn mocht de publicatie van het voorliggende verdrag even lang op zich laten wachten. Hij roept de minister dan ook op om, in de mate van het mogelijke, invloed uit te oefenen op de Franse autoriteiten teneinde hen ervan te overtuigen dit document zo snel als mogelijk officieel te laten publiceren.

B. Tussenkomenst van de heer Frans Ramon

De heer Frans Ramon onderschrijft voluit de stelling dat het hier om een belangrijk document gaat. Een adequaat juridisch kader voor de bestaande en toekomstige grensoverschrijdende samenwerking is immers een absolute noodzaak gebleken.

Hoewel ook de heer Ramon zich bewust is van het cultureel en historisch belang van de grensoverschrijdende samenwerking met Frans-Vlaanderen, wil hij in zijn tussenkomenst toch niet al te zeer op het verleden focussen. Het voorliggende document is immers vooral van belang voor het heden en voor de toekomst.

De heer Ramon spreekt hierbij uit ervaring, aangezien hij zelf in Zuidwest-Vlaanderen woont, en zich derhalve maar al te bewust is van het feit dat er daar iets geheel nieuws aan het groeien is.

Zelfs ons klassieke denken over regio's wordt door deze nieuwste ontwikkeling enigszins op de proef gesteld. Niemand kan immers voorspellen hoe dit alles verder zal evolueren. Op economisch vlak is er duidelijk een entiteit aan het ontstaan die zich niet veel gelegen laat liggen aan de bestaande staatsgrenzen. Ook wat het onderwijs betreft zijn er legio uitwisselingen.

Dit gegeven is trouwens niet beperkt tot de samenwerking tussen Zuidwest-Vlaanderen, Henegouwen en Nord-Pas de Calais. Het is een fenomeen dat zich op diverse plaatsen in Europa voordoet en dat aanleiding lijkt te geven tot een geheel nieuwe dynamiek.

In dat ruime opzicht bekeken is een juridisch kader, als hetgene dat hier vandaag ter bespreking voorligt, dan ook bijzonder belangrijk. Het officialiseert en legitimeert immers niet enkel datgene wat nu al in de feiten mogelijk is gebleken, maar het biedt ook opportuniteiten om hierin nog een heel stuk verder te gaan. Voor de heer Ramon is het dan ook duidelijk dat we dat sluimerende potentieel aan innovatie en dynamiek alle kansen moeten geven.

C. Tussenkomenst van de heer Stefaan Platteau

Daar waar de heer Stefaan Platteau sowieso in het algemeen reeds positief staat tegenover de goedkeuring van verdragen en akkoorden allerhande, verklaart hij in dit specifieke geval wel bijzonder gelukkig te zijn met het voorliggende document. Het gaat hier immers om een overeenkomst met een naaste buur, die in het verleden een zeer grote invloed heeft gehad op onze gewesten en op ons land.

Frankrijk blijft daarenboven ook vandaag nog steeds een cultureel hoogstaand land. Wanneer de doorsnee-Vlaming zich een tijdje in het buitenland bevindt en daar vooral Engels moet spreken, is hij doorgaans gelukkig als hij af en toe ook eens een woordje Frans kan spreken. Die taal behoort immers al van jongsaf aan mee tot onze cultuur.

Dat laatste doet volgens de heer Platteau trouwens in geen enkel opzicht afbreuk aan onze Vlaamse identiteit, die we altijd hebben verdedigd en ook zullen blijven verdedigen.

Naast deze onmiskenbare culturele affiniteit, is er natuurlijk ook het economische aspect. De heer Stefaan Platteau wijst er dienaangaande op dat Frankrijk, na Duitsland, onze tweede exportbestemming is. Ook op economisch vlak is Vlaanderen dus behoorlijk sterk verbonden met zijn zuiderbuur. Vanuit zijn eigen dertigjarige ervaring inzake samenwerking met de Fransen binnen een belangrijke internationale groep, heeft de heer Platteau trouwens kunnen vaststellen dat de Fransen, voor wat het bedrijfsleven betreft, de Vlamingen doorgaans veel meer appreciëren dan de Walen en de Brusselaars.

De heer Stefaan Platteau komt dan tot het eigenlijke voorwerp van de voorliggende overeenkomst. Terzake stelt hij vast dat er reeds heel wat grensoverschrijdende samenwerking met Noord-Frankrijk is. Iets wat, zijns inziens, in niet-geringe mate in de hand wordt gewerkt doordat daar heel wat – van oorsprong – Vlamingen wonen en werken. Het is daarbij zijn ervaring dat “le Belge”, waarmee dan eigenlijk de Vlaming wordt bedoeld, daar enorm geapprecieerd wordt. En dit niet alleen om daar (zoals lange tijd het geval was) landbouwbedrijven over te nemen en er te werken, maar voor het zakendoen in het algemeen.

Hij wijst er daarbij op dat de Kamers van Koophandel van West-Vlaanderen, onder andere die van Kortrijk en Roeselare, niet gewacht hebben op dit verdrag om reeds een goede samenwerking met Noord-Frankrijk op te zetten. Dit verdrag zal hen nog meer mogelijkheden bieden en het hen nog gemakkelijker maken om samenwerkingsverbanden op te zetten. Het lijkt de heer Platteau – in het belang van de Vlaamse bevolking – dan ook bijzonder nuttig dat de Kamers van Koophandel verder op de ingeslagen weg zouden voortgaan en hun contacten met Noord-Frankrijk waar mogelijk zelfs nog zouden aanzwengelen.

Als geboren West-Vlaming is de heer Platteau er dan ook van overtuigd dat het hier om een goed en vooral ook zeer nuttig akkoord gaat. De identitaire idee van “le Flamand”, en al wat daarmee verbonden is qua positief gedachtengoed, krijgt door dit verdrag bijkomende kansen. De VLD-fractie zal het voorliggende akkoord dan ook met enthousiasme goedkeuren.

Bij wege van afsluiting van zijn tussenkomst constateert de heer Stefaan Platteau tenslotte nog dat de minister in zijn toelichting ook zijdelings gewag heeft gemaakt van de Benelux. Terzake wijst hij erop dat ook de Benelux in het verleden al contacten heeft gelegd en onderhandelingen heeft ge-

voerd met Noord-Frankrijk om te komen tot een beter grensoverschrijdend verkeer en meer samenwerking.

D. Tussenkomst van de heer Luc Van den Brande

De heer Luc Van den Brande, commissievoorzitter, verklaart eveneens enkele beschouwingen te willen formuleren bij dit bijzonder belangrijke ontwerp van instemmingsdecreet. Er wordt hier immers een juridische structuur tot stand gebracht, die toelaat om grensoverschrijdende projecten te realiseren op een aantal belangrijke domeinen, als daar zijn de betrokkenheid en samenwerking van lokale autoriteiten, intercommunales, OCMW's, enzovoort.

Het is dan ook jammer dat het al bij al toch behoorlijk lang geduurd heeft, voor dit ontwerp van decreet uiteindelijk tot stand kon komen. Debet hieraan was (en is) onder meer de tamelijk complexe verantwoordelijkheidsdeling. Als de zaak, bijvoorbeeld, wordt bekeken vanuit de opeenvolgende Europese programma's Interreg I, II en III, dan moesten afspraken worden gemaakt tussen het Vlaamse en het Waals Gewest, en de région in kwestie, de préfecture in kwestie, de communauté urbaine als we het hebben over Lille, en tot slot de Franse minister van Binnenlandse Zaken. Zelfs ondanks het diepgaande proces van decentralisatie dat momenteel aan de gang is in Frankrijk, wordt men volgens de heer Van den Brande dus nog steeds geconfronteerd met een behoorlijk zware administratief-politieke procedure. Dit probleem is trouwens niet beperkt tot de grensregio Zuidwest-Vlaanderen/Henegouwen/Nord-Pas de Calais. Ook wanneer een grote regio als Rhône-Alpes voor een bepaalde afspraak aan de tafel wil gaan zitten met het kleinste Zwitserse kanton, moet daarvoor nog steeds de toestemming gevraagd worden aan Parijs. Dit staat in schril contrast tot het betrokken Zwitserse kanton dat – binnen datzelfde overleg – zelf volledig autonoom kan optreden.

De heer Luc Van den Brande komt dan tot de kwestie van de operationalisering van het akkoord. Hij stelt daarbij vast dat men hier aan Franse zijde vrij assertief op ingespeeld heeft. Zulks hangt samen met de hoger reeds aangehaalde evoluties inzake institutionele verantwoordelijkheidsdeling, waarbij de Franse regio's streven naar meer specifiek regionale of subregionale ontwikkelingen, kwestie van zich zoveel mogelijk aan de zeggenschap van Parijs te onttrekken. Onder andere de heer Pierre Mauroy heeft hierin een belangrijke rol gespeeld. Het was dan ook geen toeval dat net de heer Mauroy de bijzondere gast was bij de opening van het Vlaams Huis in Parijs.

Deze dynamiek die op vandaag onmiskenbaar aanwezig is in Frankrijk, doet trouwens ook een aantal vragen rijzen omtrent de uiteindelijke positie van Vlaanderen in dit alles. De stad Rijsel timmert bijvoorbeeld al meer dan tien jaar aan de weg, om uiteindelijk te komen tot de realisatie van wat men een “communauté métropolitaine” zou kunnen noemen. Lille afficheert zich trouwens ook al heel assertief en zelfzeker als “capitale de la Flandre”. De heer Luc Van den Brande pleit er dan ook voor dat men van Vlaamse kant uit eveneens erg assertief gebruik zou gaan maken van de mogelijkheden die geboden worden binnen het kader van het voorliggende akkoord. Vlaanderen mag niet achterblijven bij de uitvoering van dit akkoord, zoniet loopt het het risico dat de Zuidwest-Vlaamse regio finaal maar als een soort “aanhangel” van de regio Rijsel zal bekeken worden.

Er rijzen trouwens ook een aantal vragen over de in het verdrag vooropgestelde instrumenten. De heer Van den Brande denkt daarbij onder meer aan de grensoverschrijdende ambtelijke instelling, de “Agence transfrontalière”. Maar ook aan de gemengde politieke commissie die zal opgericht worden. Tot op heden is het immers niet geheel duidelijk wie die commissie zal samenstellen. Het is daarbij enerzijds volkomen terecht dat de federale overheid in uitvoering van dit verdrag een samenwerking wil tot stand brengen, maar anderzijds moet Vlaanderen er eveneens nauwlettend op toezien dat het op gepaste wijze aanwezig is in die “agence” en ook in de specifieke instantie voor het beheer van de samenwerking. Dit moet zijns inziens een prioritaire zorg zijn voor de Vlaamse regering, en dan in het bijzonder voor de minister bevoegd voor binnenlandse aangelegenheden.

Ook in het kader van het Vlaams buitenlands beleid moet volgens de heer Van den Brande trouwens assertief worden ingespeeld op de door dit verdrag geboden mogelijkheden. Hier ligt met name een bijzonder interessante mogelijkheid tot verbreding van een en ander. De notie die hier heel duidelijk achter zit, is immers die van een grensoverschrijdende Europees district. Een concept waar we ons vanuit Vlaanderen ten volle zouden moeten achter stellen.

De CD&V-fractie staat uiteraard ten volle achter dit ontwerp. Het aanreiken van een theoretisch juridisch kader is belangrijk en noodzakelijk, maar volstaat op zich natuurlijk niet. Dit is daarenboven een echte vernieuwing. Vlaanderen heeft met Ne-

derland ook wel een aantal afspraken, maar die zijn duidelijk van een meer feitelijke aard. De heer Van den Brande heeft het dan niet alleen over de afspraken in Benelux-verband, maar ook tussen de zuidelijke Nederlandse provincies en de Vlaamse provincies. Met het hier vandaag voorliggende akkoord ontstaat evenwel een concreet juridisch kader.

De heer Luc Van den Brande constateert verder dat er in Frankrijk niet enkel lokaal, maar tot in de senaat toe een heel grote betrokkenheid is bij het hier voorliggende onderwerp. Het zal er dus op aankomen dat men vanuit Belgische en Vlaamse zijde – als vorm van inhaalbeweging – ook heel snel een soortgelijke interesse en dynamiek gaat ontwikkelen. Zoniet dreigen we voor voldongen feiten gesteld te worden, en zullen we genoeg moeten nemen met de overgebleven kruimels, terwijl aan Franse zijde ten volle de vruchten worden geplukt. De heer Van den Brande pleit er derhalve voor dat we, in de grootst mogelijke openheid, echte partners zouden zijn bij het uitvoeren en operationeel maken van deze afspraken.

Het spreekt daarbij voor zich dat de Vlaamse minister bevoegd voor binnenlandse aangelegenheden in deze een specifieke verantwoordelijkheid draagt. Als minister draagt hij immers de verantwoordelijkheid voor het detacheren van ambtenaren naar die nieuwe juridische structuur. Nog even afgezien van het feit dat het hier deels ook gaat om een vorm van grensoverschrijdend Vlaams buitenlands beleid, is het belangrijkste facet van de operationalisering van dit akkoord gelegen in het feit dat er voldoende mensen en financiële middelen zullen moeten worden vrijgemaakt om deze afspraken samen met de lokale en subregionale entiteiten concreet gestalte te geven. De hoegrootheid van de nodige financiële middelen zal moeten afgemeten worden aan hetgeen men precies wil en kan bereiken met dit nieuwe juridische kader-instrumentarium. Er kan echter niet de minste twijfel over bestaan dat via dit instrument de reeds bestaande samenwerking aanzienlijk versterkt kan worden, terwijl er potentieel ook mogelijkheden worden aangereikt om samenwerking tot stand te brengen op heel wat nieuwe gebieden. Afsluitende wijst de heer Luc Van den Brande, commissievoorzitter, er nog op dat een en ander ook zal moeten bekeken worden in het licht van de Europese financiële perspectieven voor de programmeringsperiode 2007-2013.

II.2. Repliek van Vlaams minister Paul Van Grembergen

In zijn antwoord op de verschillende tussenkomsten verheugt de minister zich eerst en vooral over de grote mate aan eensgezindheid binnen de commissie over het nut van de voorliggende overeenkomst.

Hij herbevestigt dat de betekenis van dit akkoord er in essentie in bestaat dat onze plaatselijke besturen aan de grens nu heel praktisch afspraken kunnen maken. Vanuit zijn verantwoordelijkheid als Vlaams minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden, was hij er zich trouwens maar al te zeer van bewust dat aan de betrokken gemeenten, OCMW's en andere diverse vormen van bestuur dringend de juridische mogelijkheid moest bereikt worden om op de meeste optimale wijze grensoverschrijdend samen te werken.

Het voorliggende verdrag overstijgt, uit zijn aard, vanzelfsprekend ook de loutere materie "binnenlands bestuur". Op de vraag of het ook een instrument kan zijn voor een welbepaalde vorm van buitenlands beleid, volgt de minister de door de commissievoorzitter ontwikkelde gedachtegang. Maar dienaangaande wijst hij er tegelijk wel op dat zulks dan natuurlijk wel de verantwoordelijkheid zal zijn van het departement Buitenlands Beleid. Nu de lokale besturen deze kans wordt geboden, zal het met name op de eerste plaats aan de persoon die, na de komende verkiezingen de verantwoordelijkheid opneemt voor het buitenlands beleid, toekomen, dit mee te hanteren als een specifiek (grensoverschrijdend) instrument van het Vlaams buitenlands beleid.

Het gaat bij dit alles immers niet alleen over het feit dat vrachtwagens nu gemakkelijker van het ene gebied naar het andere zullen kunnen rijden. Evenmin gaat het in essentie over het feit – hoe belangrijk ook – dat men ook inzake ruimtelijk beleid zal kunnen vergelijken wat er aan beide zijden van de grens gebeurt. Voor wat dat laatste betreft is de minister zich er overigens van bewust dat in West-Vlaanderen, vooral in het gebied van Menen en verder naar het noorden, nogal wat onvrede leeft over het feit dat woonzones, die bij ons aan de grens liggen, zonder de minste consultatie plots vlak bij Franse industriële ontwikkelingen kwamen te liggen. Over al dat soort van zaken zal nu wel kunnen worden gesproken en zullen gezamenlijke akkoorden mogelijk zijn. Maar dat alles maakt van dit akkoord nog geen instrument van buitenlands beleid. Daarvoor is een meer intensieve en inventieve aanwending van de voorliggende overeen-

komst noodzakelijk. Hoe dan ook is de minister de overtuiging toegedaan dat er met dit alles een instrument wordt aangereikt dat er mee voor kan helpen zorgen dat de oude staatsgrenzen, die zijn ontstaan als gevolg van de politiek van Lodewijk XIV en vele oorlogen, geleidelijk aan uit de geesten van onze mensen verdwijnen.

De minister beaamt dan ook de stelling van de heer Ramon luidens dewelke er hier een gebied zal ontstaan, waar men zal samenleven, waar men samen welvaart zal scheppen en samen een aantal keuzes zal maken. En dit alles zonder dat het behoren tot een cultuur of een gemeenschap in vraag wordt gesteld. Om al die redenen vindt de minister dan ook dat we hier met een bijzonder valabel instrument te maken hebben, waarvan de goedkeuring van imperatief belang is voor Vlaanderen in het algemeen, en voor de betrokken regio in het bijzonder.

Afsluitend beaamt de minister tenslotte de opmerking van de heer Luk Van Nieuwenhuysen, luidens dewelke het vorige akkoord tussen Vlaanderen en Frankrijk (inzake onderwijs, taal, wetenschappen en cultuur) inderdaad bijzonder lang op publicatie heeft moeten wachten in Frankrijk. Maar tegelijk wijst hij erop dat het grote verschil met het voorliggende akkoord erin bestaat dat de regio Rijsel hier echt mee gangmaker is geweest bij het mogelijk maken van dit verdrag. Het moge dan ook duidelijk zijn dat dit geen gering voordeel is. En aangezien men aan beide zijden vragende partij is voor dit akkoord, is de minister er behoorlijk gerust op dat de zaak voorspoedig en satisfactorisch zal worden afgerond.

III. STEMMINGEN

III.1. Artikelsgewijze stemming

Artikel 1

Ter stemming gelegd, wordt het eerste artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimité van acht stemmen.

Artikel 2

Ter stemming gelegd, wordt ook het tweede artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimité van acht stemmen.

Artikel 3

Ter stemming gelegd, wordt daarna ook het derde artikel van het ontwerp van decreet aangenomen bij unanimité van acht stemmen.

III.2. Stemming over het geheel

In zijn geheel ter stemming gelegd, wordt het ontwerp van decreet “houdende instemming met het akkoord tussen de regering van het koninkrijk België, de Vlaamse regering, de regering van de Franse Gemeenschap en de regering van het Waalse Gewest, enerzijds, en de regering van de Franse Republiek, anderzijds, inzake de grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen en lokale openbare lichamen, ondertekend in Brussel op 16 september 2002”, tenslotte eveneens aangenomen bij unanimité van acht stemmen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Freddy SARENS

Luc VAN DEN BRANDE
